етнопедагогічних традицій різних культур та обмеженими можливостями їхнього представлення у загальному освітньому просторі; наявним значним світовим досвідом полікультурного виховання та недостатніми умовами в українському виховному просторі до його реалізації; теоретичними засадами концептуальних освітніх документів в Україні та мірою його практичного втілення; процесом адаптації світового досвіду реалізації полікультурного виховання та відсутністю цілісної системи його теоретичного та методологічного обґрунтування відповідно до української специфіки.

Висновки. Таким чином, науковий аналіз проблеми засвідчив, що в сучасній українській педагогіці певна увага приділяється вивченню методологічних, теоретичних та практичних аспектів формування полікультурної особистості. Водночас, беручи до уваги виклики та запити українського суспільства, процеси глобалізації, євроінтеграції, готуючи молодь до життя у багатоманітному, багатокультурному соціумі, система виховання в Україні потребує гнучкого механізму впровадження інтеркультурного підходу у зміст та методику навчання, систему післядипломної освіти педагогічних кадрів, створення якісних методичних розробок, рекомендацій для вчителів, щодо особливості роботи з дітьми в умовах полікультурного суспільства.

1. Закон України "Про загальну середню освіту" // Освіта України: нормативно-правові документи. До II Всеукр. з'їзду працівників освіти / голов. ред. В.Г. Кремень. – К., 2001. – С. 103 – 127. – (Нормативно-правові документи).

2. Закон України "Про освіту" // Освіта України: нормативно-правові документи. До II Всеукр. з'їзду працівників освіти /голов. ред. В.Г. Кремень. – К.: 2001. – С. 11 – 38. – (Нормативно-правові документи).

3. Концепція громадянського виховання особистості в умовах розвитку української державності // Шлях освіти. – 2000. – №3. – С. 7 – 13.

4. Мудрий Мар'ян. Національне виховання, або матерія без руху / Мар'ян Мудрий. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.zaxid.net/article/49696/

5. Національна доктрина розвитку освіти // Освіта України. – 2002. – 23 квіт. (№ 33). – С. 2 – 6.

6. Перотті Антоніо. Виступ на захист полікультурності / Антоніо Перотті. – Страсбург: Видавництво Ради Європи, 1994. – 128 с.

7. Рей Мішелін. Дискусійні питання політики полікультурної освіти, тренування і навчання / Мішелін Рей. – Страсбург: Видавництво Ради Європи, 2008. – 23 с.

8. Giordan H. Les minorites en Europe. Droits linguistigues et droits de l'homme / Giordan H. – Paris: Kime, 1992. – 162 p.

Стаття надійшла до редакції 16.09.2010

УДК 364.013(450)

Тетяна Логвиненко, *кандидат педагогічних наук, доцент, професор кафедри соціальної педагогіки та корекційної освіти Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка*

ДІЯЛЬНІСТЬ СОЦІАЛЬНИХ СЛУЖБ СІМ'Ї, ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ В ІТАЛІЇ: СУЧАСНИЙ ДОСВІД

Стаття присвячена розкриттю особливостей здійснення соціальної роботи з сім'ями, дітьми та молоддю в Італії. Аналізується законодавча база соціально-педагогічної діяльності, етапи її розвитку, значення певних законів для становлення соціальної роботи.

Ключові слова: *соціальні служби, Італія, сім'я, дитина, соціально-педагогічна робота.*

Статья посвящена раскрытию особенностей осуществления социальной работы с семьями, детьми и молодежью в Италии. Анализируется законодательная база социальнопедагогической деятельности, этапы ее развития, значения определенных законов для становления социальной работы.

Ключевые слова: *социальные службы, Италия, семья, ребенок, социальнопедагогическая работа.*

The article is sacred to opening of features of realization of social work with families, children and young people in Italy. The legislative base of socialpedagogical activity is analysed, stages of her development, value of certain laws for becoming of social work.

Key words: *social services, Italy, family, child, socialpedagogical work.*

Постановка проблеми. В останні роки в Україні зростає науковий інтерес до розв'язання проблем соціальної роботи за рубежем. Успішна реалізація соціальної політики, в тому числі, у сфері роботи з різними групами населення, є важливим завданням кожної країни. Усе більшої ваги ці проблеми набувають в українському житті не тільки в практичному, а й теоретичному контексті. Оскільки українська соціально-педагогічна наука – відносно молода

© Т. Логвиненко, 2010

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

галузь знань, вивчення зарубіжного досвіду організації соціальної роботи як в теоретичному, так і практичному аспектах є в наших умовах актуальним.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Українські науковці досліджують теорію та практику соціальної роботи у Великій Британії, Німеччині, Франції, США, Канаді, Польщі та інших країнах (Ю.В. Богінська, Л.В. Віннікова, А.Й. Капська, А.М. Кратінова, Н.М. Лавриченко, Г.М. Лактіонова, О.П. Пічкар, В.А. Поліщук та інші). Однак досвід здійснення соціальної роботи з різними категоріями населення в Італії ще не став предметом глибокого наукового аналізу.

Мета статті – розкрити особливості діяльності соціальних служб сім'ї, дітей та молоді в Італії.

Виклад основного матеріалу. Одним із важливих завдань соціальних служб в Італії є організація роботи із сім'єю, дітьми та молоддю, проблеми яких у законодавстві країни розглядаються комплексно. У відповідності до Конвенції про права дитини, прийнятою Генеральною Асамблеєю ООН 20 листопада 1989 р., яку підписала й Італія, сім'я визнається першоосновою духовного, економічного та соціального розвитку суспільства. Стверджується, що дитина з метою гармонійного формування повинна зростати в сімейному середовищі, а зусилля держави та громадськості мають спрямовуватися на благополуччя і добробут сім'ї, захист її прав у суспільстві та прав її членів у самій родині.

Діяльність італійських соціальних служб сім'ї, дітей та молоді базується на відповідному законодавстві, що розвивалося поступово, враховуючи та реалізуючи необхідність внесення до нього змін, яких вимагало життя. Умовно виділяють два періоди в його становленні. Перший – охоплює 1967 – 1988 рр. і характеризується розширенням прав неповнолітніх і сім'ї, виходячи, насамперед, з потреб матерів, які працюють. Другий – починаючи з 90-х років, спрямований на упорядкування раніше створених законів стосовно підтримки та розвитку можливостей сім'ї та дітей.

Уся територія Італії підпала під вплив культурної течії під назвою "*stagione dei movimenti*" ("час змін"), яка охопила всі сфери життя суспільства. Її прихильники наголошували на необхідності конкретизації принципів опіки дитинства та підтримки молоді.

Наприкінці 60-х років була здійснена реформа в галузі шкільної медицини, згідно якої нагляд за здоров'ям дітей, що раніше був обов'язком міської ради, переходив до компетенції місцевого санітарного господарства (ASL), яке безпосередньо займалося попередженням і визначенням на ранньому етапі можливої загрози здоров'ю дітей.

У наступні роки продовжувалося розширення прав неповнолітніх і сім'ї. Був прийнятий Закон 1044/71, що стосувався кінцевого упорядкування дитячих ясел-садків, керування якими взяла на себе міська рада. Вона зобов'язувалась фінансувати дані структури за державні кошти, перерозподіл яких проводився на регіональному рівні. Були визначені критерії управління дитячим дошкільним закладом, проводився контроль за дотриманням санітарно-гігієнічних норм.

З прийняттям вищезгаданого закону значно покращились умови дитячих закладів. На цьому етапі розвитку політики захисту сім'ї і неповнолітніх були розроблені також закони на захист материнства, які гарантували матерям особливе право на роботу і однакові права з чоловіками.

У 1975 р. почали році стали створюватись сімейні консультації [5, 15]. Згідно Закону 407/75 вони мали надавати соціальну та психологічну допомогу у підготовці до материнства, стежити за рівнем народжуваності та здоров'ям матері й дитини. Важливий внесок у розвиток соціальної політики здійснив Закон 1517/75, яким офіційно виховання неповнолітніх визначалось прямим обов'язком батьків чи осіб, які їх заміняють [5].

Ряд законів, виданих у 1983 році, стосувався усиновлення й опіки неповнолітніх. Ними були внесені корективи та деякі інновації в процедуру усиновлення, спрямовані на перегляд притулків, у зв'язку з тим, що вони не сприяли ефективному розвитку дітей і підлітків унаслідок стандартизованого підходу до виховання. Позитивним наслідком вищезгаданого закону стало поширення альтернативних структур сімейного типу [5, 7 – 15]. Суттєву соціальну роль також відіграв Закон, за яким неповнолітнього порушника стали розглядати як носія права на психосоціальну підтримку у випадку арешту і передбачати можливість "випробувального терміну" у випадку засудження.

Закони, що видавалися, знаходили підтримку не лише збоку національних, а й місцевих відомств. Фактично, починаючи з 1989 р., регіональні відомства Італії почали інтенсивно видавати свої закони, намагаючись упорядкувати сферу підтримки сім'ї, захисту прав дитини та юнацтва. Адже в Італії, що поділена на 20 адміністративних регіонів, кожен з них, враховуючи власні ресурси, на основі національних

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

має право видавати власні законодавчі акти, які іменуються регіональними законами і діють на території даного регіону. Згідно Закону 285/97 важливе значення для організації соціальної роботи з дітьми та молоддю мало створення Парламентської Комісії у справах неповнолітніх і Національної Обсерваторії захисту прав дитини. Так, до основних завдань останньої входять: контроль за введенням в дію та виконанням міжнародних угод та державних законодавчих актів; розробка плану дій щодо захисту прав неповнолітніх (кожні 2 роки); визначення можливостей фінансування передбачених дій; щорічне подання до палати депутатів звіту про результати власної діяльності.

При Обсерваторії створено "Національний центр документації у справах дітей та молоді", до обов'язків якого належать: збір державних, регіональних, європейських нормативів, а також статистичних даних, наукових та періодичних публікацій; постійне оновлення даних про актуальну картину як державних так і приватних соціальних служб; здійснення постійного аналізу стану неповнолітніх в державі; ведення статистичних даних тощо [4, 12 – 28].

Відзначимо ще один з важливих національних Законів. Закон 328/00 передбачав реорганізацію соціальних служб, створення яких на місцевому рівні було покладено на міські ради, та надано особливу увагу підтримці сім'ї як ключовій одиниці добробуту держави. Параграф 16 вищезгаданого закону пропонує наступні можливості економічної підтримки: грошові виплати матерям-одиночкам, податкові пільги, так звані "позики честі". Мається на увазі позика, яку сім'я може взяти в банку за підтримки соціальної служби, разом з якою складається план виплат, а проценти даної позики сплачує держава.

Ще однією сферою законодавства, цікавою у контексті захисту прав дитини, є сфера усиновлення і опіки. Як уже зазначалось вище, найбільш придатним для повноцінного розвитку дитини є сімейне середовище. Дитина має право зростати у власній сім'ї, а за її відсутності чи наявності проблем усередині сім'ї, що негативно впливають на розвиток особистості, соціальні структури повинні опікуватися нею до покращення ситуації.

Підтвердженням висловленого вище, є Закон 149/01, що вносить корективи до раніше виданого закону 184/83 стосовно процедури усиновлення та опіки. Даний закон роз'яснює причини, за яких дитина може бути вилучена з власної сім'ї і пропонує в даному випадку її скерування в "альтернативну сім'ю". Такі сім'ї або новоутворення сімейного типу є альтернативою дитячим будинкам і більш адаптованими для потреб дитини. Економічні труднощі, згідно даного Закону, не можуть бути причиною вилучення неповнолітнього з власної сім'ї – соціальна служба зобов'язана передбачити моральну і матеріальну підтримку сім'ї. Даний закон був створений з метою подальшої повної заміни дитячих будинків у структурі соціальних служб на "альтернативні сім'ї".

У сучасній Італії соціальна система служб для сім'ї, дітей та молоді – це розгалужена мережа державних і неурядових організацій, які мають на меті допомогу переліченим вище категоріям та профілактику негативних явищ у суспільстві шляхом активної пропаганди та соціальної реклами.

Види допомоги, що надаються італійськими соціальними службами та ресурси, застосування яких необхідне для цього, можна представити у вигляді схеми:

Напрямки соціальної роботи	Ресурси соціальної служби
Необхідність зміни місця проживання клієнта	Опікунська сім'я
	Виховні заклади
	Заклади опіки та проживання
	Утворення сімейного типу
	Гуртожитки для молоді
Робота вдома у клієнта	Надомна робота
Соціально-педагогічна робота	Ігрові центри
	Лабораторії
	Центри для дітей і батьків
	Центри проведення соціально-педагогічної роботи

Розглянемо детальніше вищевказану схему. На території Італії функціонує все більше інноваційних житлових структур, які на відміну від дитячих будинків відтворюють сімейне

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

середовище. Дані структури є меншими за масштабом і кількістю задіяних осіб. Це дозволяє дитині, яка потрапляє в такі інституції, більш швидко адаптуватись до нових умов та не почуватися відчуженою, загубленою серед таких осіб [5, 12].

Передача дитини під опіку сім'ї, відмінної від її рідної, сьогодні є важливим видом соціальної допомоги як дитині, так і сім'ї, що переживає певні труднощі, і тому не може на даний період часу забезпечити необхідні умови для повноцінного розвитку дитини. Економічні труднощі самі по собі не можуть бути причиною вилучення дитини із сім'ї. З розв'язанням сімейних труднощів передбачається можливість повернення дитини до батьків. Окрім того, дитина, перебуваючи в опікунській сім'ї, продовжує контакт з батьками в терміни, визначені соціальним працівником чи судом неповнолітніх. Якщо члени сім'ї не погоджуються на передачу дитини під опіку добровільно, то справа передається в суд з питань неповнолітніх, який юридично зобов'язує їх здійснити це. Робота в цьому напрямку є надзвичайно складною як з погляду психології, так і практики її здійснення. Адже соціальний працівник у даному випадку працює не лише з дитиною, але і з сім'єю, до того ж не лише з рідною сім'єю дитини, а і з опікунською. Необхідно переконати батьків дитини в тому, що вони зможуть безперешкодно спілкуватися з нею і, співпрацюючи із соціальними структурами, зможуть повернути її додому після розв'язання існуючих труднощів. Важливою є і робота з третьою стороною, якою виступає опікунська сім'я. Переважно вилучення дитини з власної сім'ї має чітко визначений термін, максимум якого згідно закону – два роки. Зазвичай, по закінченні даного терміну судом неповнолітніх, на основі аналізу результатів проведеної роботи, поданим соціальним працівником, визначається подальша доля дитини. У випадках неможливості повернення дитини у рідну сім'ю може бути прийняте рішення про передачу дитини на усиновлення. Дане рішення в окремих випадках приймається й одразу, якщо суд визнає неможливим повернення неповнолітнього в сім'ю внаслідок фактів глибокого нехтування її членами фізичних та психологічних потреб дитини, фізичного чи психологічного насильства, сексуального зловживання. Згідно статті 403 Цивільного кодексу соціальний працівник має право негайного вилучення дитини в разі небезпеки чи високого ризику загрози здоров'ю дитини [3].

У процесі допомоги проводяться: індивідуальні та об'єднані бесіди з батьком та матір'ю; бесіди з особами з оточення дитини (вчителі, вихователі сімейний лікар); обов'язкові візити додому; бесіди з неповнолітнім; спостереження за ним у новому оточенні; психосоціальні консультації, сімейні зібрання.

Одним з досить цікавих і вартих уваги проектів останніх років в даному секторі є створення так званих "професійних сімей". У таких сім'ях принаймні один з членів сім'ї проходить спеціалізовану підготовку – своєрідні курси, організовані службою соціальної допомоги.

Згідно даних Національного центру документації у справах дітей та молоді за 1999 рік, в опікунські сім'ї було передано 10 000 неповнолітніх, а 14945 – поселені у соціально-виховні структури. Хоча, як відзначають дослідники, спостерігаються істотні зміни, поступове зникнення дитячих будинків та заміна їх структурами сімейного типу, повне закриття таких структур відбудеться ще нескоро [5, 13]. Очевидними є й інші позитивні аспекти. Так, за останні роки будинки допомоги дітям та молоді набули рис громади на відміну від "анонімних", "безіменних" центрів, що існували раніше.

Сучасні ознаки структур для проживання дітей та молоді можна проаналізувати за схемою, запропонованою Національним центром документації у справах дітей та молоді: масштаб – кількість проживаючих неповнолітніх; чисельне співвідношення між працівниками та неповнолітніми; місцезнаходження в житловому масиві; наявність саду. Відповідно до названих ознак дані аналізу, здійсненого Національним центром, наступні: в 1998 році більшість структур – 60,8% мають 10 місць, і в середньому на одного неповнолітнього припадає один співробітник. До того ж, 70% з них розміщені поблизу міського центру та мають сад або споряджені відповідно місця, що його заміняють.

Сьогодні в Італії є велика кількість різних типів структур для проживання дітей та молоді. А саме:

- виховна громада – виховна функція в такому типі закладу здійснюється колективом професіоналів, для яких вона є основною роботою;

- громада "швидкого прийому" – структура завжди готова прийняти особу в стані екстремальної потреби без розробки плану подальшої допомоги. Як правило, перебування в даного типу структурі є досить коротким – до визначення типу організації, найбільш відповідної потребам дитини;

- громада сімейного типу. У цьому випадку виховні функції здійснюються двома або більше особами, що проживають разом з неповнолітніми,

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

а також з власними дітьми, і беруть на себе батьківські функції. Цими особами зазвичай є мужчина та жінка, які в повсякденному житті працюють в іншій сфері і користуються допомогою соціальних працівників;

- молодіжний гуртожиток – збирає молодь, що з певних причин не може проживати у власній сім'ї. Це переважно молоді люди, яким ще не виповнилось 18, або за 18 років. Їм ще необхідно завершити навчання і досягти певної автономії та інтеграції у суспільство. Щоденний устрій упорядковується самою молоддю і не потребує постійного перебування педагога чи соціального працівника.

Соціально-педагогічна робота з дітьми та молоддю існує як у традиційних формах – школах та дитячих садках, так і у новітніх, що пропагуються Законом 285/97. До них належать:

- ігрові центри для дітей та батьків, що надають можливість реалізації педагогічної, ігрової та культурної діяльності, де задіяні не лише діти, а і їхні батьки;

- лабораторії і центри об'єднання та виховання молоді, де самі молоді люди надають пропозиції та обирають види діяльності і, таким чином, є досить автономними у розробці проектів та управлінні даними центрами;

- організація територіальної роботи. Сюди входить робота на вулиці, організація соціально-педагогічних заходів на свіжому повітрі із залученням природних ресурсів.

Залежно від функцій соціальної роботи виділяють наступні організації:

- соціально-виховна функція: центри об'єднання, соціально-педагогічні, центри перевиховання, центри проживання, будинки сімейного типу, громадські притулки, гуртожитки для молоді, центри допомоги сім'ї;

- інформаційно-орієнтаційна функція: інформаційні центри для молоді, центри орієнтаційної допомоги щодо вибору навчального закладу чи професії, центри обміну культурними традиціями;

- креативно-аніматорська функція: спеціально оснащені приміщення, креативні центри, центри відпочинку, зустрічей та спілкування.

Цілі соціально-педагогічної роботи змінюються залежно від різноманітності педагогічно-виховних пропозицій, серед яких: надання можливості виховання соціально дезадаптованим особам з ризиком прояву девіацій; залучення громадськими організаціями молоді до активної діяльності; надання допомоги сім'ям у вихованні та опіці дітей; взяття під опіку неповнолітніх, що потребують моральної та матеріальної підтримки; пропаганда в місцевій спільноті культури захисту та підтримки дітей і молоді [5, 13 – 15].

Спеціалісти, задіяні в даній сфері: педагог, професійний вихователь, технічний експерт даного сектору, аніматор. Робота даних спеціалістів і структур, з якими вони співпрацюють, координується відповідальним працівником, у компетенцію якого входить відбір та призначення осіб, що розробляють та втілюють в життя проекти із соціальної роботи.

Окрім вищезгаданих, Законом 451 від 23 грудня 1997 року передбачено створення ще однієї структури для захисту прав дітей та молоді, яка одержала назву "Гарантія прав молоді та дітей". Гарантом може стати особа з юридичною освітою або дипломом із філософії, соціології, літератури, педагогіки чи психології, 15-річним стажем у секторі роботи з неповнолітніми та компетентна в юридично-адміністративних аспектах діяльності. Затверджує фахівця на дану посаду залежно від традицій регіону Регіональна комісія, Регіональна Рада або Регіональна Дирекція управління соціальними службами. Термін перебування на цій посаді – п'ять років. У компетенцію цього фахівця входить контроль за роботою організацій, що працюють з дітьми та молоддю, контроль за дотриманням прав неповнолітніх, а також за станом соціальних ресурсів, покликаних забезпечити повноцінний розвиток дитини, надання різного роду консультацій, складання звітів у співпраці з Національним Центром документації. На сьогодні така посада існує у восьми регіонах Італії, але його функції у повному обсязі втілені лише в чотирьох, це: 1. Службовий кабінет громадської опіки неповнолітніх у Фріулі-Венеція-Джулія; 2. Службовий кабінет громадської опіки та захисту неповнолітніх у Венето; 3. Гарант юності та дитинства в Лаціо; 4. Гарант юності та дитинства в Марке [2, 52 – 89].

В останні роки все більше уваги приділяється ролі школи у соціально-педагогічній роботі. І це не випадково, адже після сім'ї школа є другою інституцією, що здійснює суттєвий вплив на формування особистості дитини. Італійські спеціалісти підкреслюють, що педагогічна допомога в контексті соціально-виховної роботи повинна здійснюватися своєчасно, інакше психіка дитини може зазнавати порушень, відбуватимуться відхилення у поведінці. У цьому випадку концепція виховання значно змінюється, набуваючи характеристики перевиховання. Соціальні працівники розробляють та реалізують разом з педагогами шкіл усе більше пізнавальних

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

та виховних проектів. При школах організовуються ігротеки, спортивні секції, різноманітні курси. Усе це здійснюється для того, щоб забрати молодь з вулиці, зорієнтувати на здоровий спосіб життя. Популярною стала організація тематичних конференцій школярів, діють різноманітні програми культурного обміну та інше. Одним з найбільш поширених варіантів соціального виховання є анімація. У соціальній сфері вона носить характер методу сприяння особистості в самореалізації на основі її залучення до різного роду розважальної діяльності, що дозволяє не тільки приємно проводити вільний час, але й попереджати процеси регресії в контексті реабілітаційної програми [1, 97].

Висновки. Діяльність соціальних служб в Італії, що спеціалізуються на роботі із сім'єю, дітьми та молоддю, ґрунтується на широкій законодавчій базі. Зміст діяльності багатоаспектний. До структури служб входять державні та приватні організації, що вимагає від них співробітництва, координації та взаємодії у діяльності.

1. Кратінова А.М. Взаємодія спеціалістів соціальної сфери в Італії в рамках функціонування спеціалізованих закладів на основі парадигми інтегрованої допомоги // Соціальна педагогіка: теорія та практика. – 2006. – № 1. – С. 93 – 97.

2. Donati P.P. Le politiche sociali nella societa complessa, Angeli, Milano 1986 P. 128.

3. Funzioni e compiti del assistente sociale Cited [2007, 4-Apr.]. – Available from http// www.servizisociali.marche.it.

4. Maria dal Pra Ponticelli Liniamenti di servizio sociale Casa Editrici Astrolabio. Ubaldini Editore, Roma 1987. – P. 192.

5. Pistaccie e Salvi, art. Nascita ed evoluzione dei servizi per i minori e la famiglia. P.15; p. 5 – 15 [Cited 2007, 12 Feb.]. – Available from: www.licurgo.it.

Стаття надійшла до редакції 11.08.2010

УДК 378(438)

Ірина Зварич, *кандидат педагогічних наук,*
старший викладач кафедри теорії та практики перекладу
Національної академії Служби безпеки України
і кафедри теорії та практики перекладу з англійської мови
Інституту Філології Київського Національного університету
імені Тараса Шевченка

ФУНКЦІЇ ОЦІНЮВАННЯ ЯКОСТІ ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВИКЛАДАЧІВ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ США

Розглянуто функції педагогічної діяльності викладачів у вищих навчальних закладах США і проаналізовано їх роль в системі оцінювання якості викладання навчальних дисциплін педагогами; наведено результати оцінювання якості педагогічної діяльності викладачів у вищих закладах освіти Російської Федерації.

Ключові слова: *інформаційна функція, мотивуюча функція, стимулююча функція, оцінювання, педагоги, викладання, професійний рівень, якість викладання, вищі навчальні заклади, вища освіта.*

Рассмотрено функции педагогической деятельности преподавателей у высших учебных заведениях США и проанализировано их роль в системе оценивания качества преподавания учебных дисциплин педагогами, наведено результаты оценивания качества педагогической деятельности преподавателей у высших заведениях образования Русской Федерации.

Ключевые слова: *информационная функция, мотивационная функция, стимулирующая функция, оценивание, педагоги, преподавание, профессиональный уровень, качество преподавания, высшие учебные заведения, высшие образование.*

The teachers' functions of pedagogical activity in the higher educations of the USA are observed, and their role in the teachers' quality assessment system of teaching subjects is analyzed; the results of activity the teachers' quality assessments in the higher educations of the Russian Federation are represented.

Key words: *information function, motivation function, stimulation function, assessment, teachers, teaching, professional level, teaching quality, higher educational establishment, higher education.*

Постановка проблеми. В умовах економічних перетворень здійснюється цілеспрямована робота на підготовку спеціалістів та ефективної діяльності викладачів у вищих навчальних закладів, яка спрямована на виконання Указів Президента України "Про невідкладні заходи забезпечення функціонування та розвитку освіти в Україні", "Про Національну доктрину розвитку освіти", постанов Верховної Ради України "Про стан і перспективи розвитку вищої освіти в Україні", "Про стан, напрями реформування і фінансування освіти в Україні", постанов Кабінету Міністрів України "Деякі питання запровадження зовнішнього незалежного

© І. Зварич, 2010

This document was created using SOLID CONVERTER PDF
To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com